

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 12. Quidomodo iderit magna mysteria cœlestis Civitatis, ordinem
Beatorum & pompam, in qua Christus Dominus vehebatur curru
triumphali, ac de alijs gratijs, quas est consequuta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT XII.

Quomodo viderit magna mysteria cœlestis Civitatis, ordinem Beatorum & Pompam, in qua Christus Dominus vehebatur curru triumphali, ac de alijs gratijs, quas est consequuta.

§. I.

DUm aliquando ægrota- rem, invasit me dolor quidam naturalis, quod non possem adesse supplicationibus, institui solitis in honore Venerabilis Sacramenti, & videre ibi Christum Dominum, sicut consueveram. Tunc mihi dixit Dominus: Noli id ægrè ferre, quia ego tibi ostendam Processionem, quæ tuam animam ingenti replebit solatio. Ipso itaque jubente, Angeli me duxerunt ad quandam pulcherrimam & maximam aulam, quæ amplitudine par erat alicui pulchræ Civitati, & exornata pretiosis tapetibus, ac aulæis, quæ auro nitebant ac gemmis, & in singulorum medio spectabatur delineatus atque expressus quidam cœlestis Agnus candidissimus, aureâ redimitus coronâ. In ista aula confidebant suo ordine distributæ in inferiores & altiores choros, Personæ gravissimæ, splendide vestitæ, ac adornatæ, quarum vestes repræsentabant ac significabant eximias & præclaras earundem virtutes; idemque indicabant pretiosi tapetes, appensi in hac mystica aula; in qua istæ cœlestes Personæ quiescebant ineffabili gaudio affluentes. Agni coronati, quos vidi expressos in medio illorum pretiosorum aulæorum, significabant Christum Dominum Regem nostrum, in quo, & per quem opera ac virtutes admirabiles eorundem Sanctorum vitam habebant, & valorem, ideoque ipsi glorificantes eundem Dominum, deponebant ad illius pedes, eique offerebant dona, quæ ipso favente ac adjuvante erant promeriti.

Interea fui ducta ad quandam grandem

portam, pretiosissimis coopertam tapetibus. Quæ hæc portâ claudebantur, & intrâ illam fiebant, erant tam sublimia, ut ea nulla pura creatura in ista mortali carne possit comprehendere, vel assequi: tamen per quandam rimam, seu hiatum patentem, quâ parte peristromata invicem ne-ctebantur, mihi apparebant paucissima, quædâ ex ijs, quæ intus erant, & agebantur. Incitata verò ferventi impetu, ut plura viderem, si possem, & liceret, constitui me in limine portæ: sed quamprimum id feci, occurrit mihi quædam gravissima persona, maturæ ætatis, valde venerabilis & magnæ majestatis, dixitque mihi subaspere: Abscede hinc, quænam es tu? Ignorâ: ne fortè, neminem viventem in carne mortali posse huc intrare, ubi residet Regia Majestas, estque Archivum, in quo sunt repositi thesauri ipsius magnalium, & mysterio um, ac Divinæ Sapientiæ? Hoc audito extimui, & retrocessi quasi ad passû, sed non cessabam introspicere, quantum poteram, per juncturam illorum peristromatum, visura quid ibi esset, ac ageretur. Atque tum DEUS contulit meæ animæ maximum & clarissimum lumen, quo cognoscerem mysterium Sanctissimæ Trinitatis, & perfectiones Divinæ Personæ Christi Domini. Licet verò mea anima non esset capax tantarum rerum, quantas contemplantur, cumulabatur tamen magnis bonis, & replebatur ingenti solatio ac stupore: sed tandem cum non viderem ullum notum, recedebam, & circumspiciebam quaquaversum. Atque ecce conspexi Majestatem Christi JESU Domini nostri. Non potest explicari gaudium, quod mea anima ex hac visione percepit. Videbatur enim sibi vidisse, & reperisse suum Patrem, suum Dominum, suum Regem, & unicū suum

suum consoletorem, sibi que apprimè notum, eò quòd ipsum toties viderit, audiverit, & allocuta fuerit, propter ejus bonitatem. Tunc anima defixit oculos in suo Domino cum magno amoris affectu, & Dominus coniecit suos in ipsam, quàm benignissimè, dixitque illi Personæ, quæ stabat ad portam: Permitte eam accedere, & spectare. Continuo sancti Angeli, à quibus eò fueram ducta, me duxerunt ad illam portam, & vidi ibi admirabilia; vidi thronum Majestatis DEI Trini in Personis, & unius in Essentia, quasi per quoddam velamen; quem Dominum dum sacratissima Majestas Christi Domini, quæ est Homo, demissè veneraretur, suscepit sibi ab illa magna Majestate datum Divinum quendam & mysticum amplexum, quo representabatur, & significabatur potestas ac dominium, quod illi Sanctissima Trinitas contulerat super omnes creaturas.

§. II.

DEinde vidi admirabilem, & elegantem currum, fortem, terribilem, ac stabilem, confectum ex purissimo & exquisitissimo auro summi pretij, qui totus erat circumdatus flammis vehementis, & suavis, ac purissimi ignis, coloris aurei, & aspectu jucundissimi. In isto curru mystico fuit, Divino quodam modo, collocatus Christus Dominus, indutus vestibus regijs, & redimitus coronâ, ex pretiosissimis lapidibus. Eundem currum trahebant & movebant, ut mihi videbatur, quatuor sancta animalia, pulchra, mansueta, candida instar nivis, & purissima: habebant speciem regionum equorum, quos tolutarios vocamus, & singuli gerebant in suo humero emblema, seu insigne perelegans ac varium, in quo erant facie tenus tantum efformati Taurus, Leo, Homo, & Aquila, in rotundo spatio lunari. Multi Angeli ibant immixti inter hæc sancta Animalia, quæ tametsi visâ fuerint, quemadmodum dixi, movere ac trahere currum, magis tamen ea dirigebat, à quo & movebantur, accipiebantque illam virtutem ac fortitudinem, Rex insidens curru,

qui erat præcipua Persona illius mysterij. Et statim mihi fuit dictum: Iste triumphalis currus, quem vidisti, representat Ecclesiam Catholicam fidelem, terribilem, fortem, veracem, & permanentem, cujus supremum caput est Christus Dominus, qui illam regit & gubernat, confertque ipsi robur, ac vitam. Quatuor sancta Animalia, quæ spectavisti, & à quibus videtur moveri, atque trahi currus, sunt figura quatuor sanctorum Evangelistarum, qui tanquam coadjutores trahunt currum, & illum Divinâ luce sacrorum Evangeliorum illuminant.

Post hæc omnia incepit moveri quædam cælestis pompa, hunc in modum: Precedebant suo ordine multi sancti Angeli, deinde innumerabilis multitudo, tum eorum, qui cœlibes extra claustrum in privatis vivunt ædibus, habitum gerentes religiosum, & plerumque obeunt in gratiam DEI; tum infantium, qui è vivis exceperunt, lustrati aquâ sacri Baptismatis. Illos sequebantur Beati Religiosi, qui post exactam suam vitam in sanctis operibus fruuntur præmio, quod ijs promeruerunt, adjuvante Divinâ gratiâ. Post hos ibant omnes sancti Patriarchæ Religionum, & sancti Confessores; deinde sancti Martyres; tum beati Eremitæ & Anachoretæ; & post illos Prophetæ, ac sancti Doctores Ecclesiæ. Tandem proximi Regiæ Majestati, stipabant ipsius dextram & sinistram sancti Apostoli. Omnes hi Beati erant, quos videram confidentes in illa pulchra & magna aula. Progrediebantur dispersi in duos ordines, utrumque circumdantes illum admirabilem thronum, & quemlibet ordinem comitabatur, atque complebat ornatus gratiâ alius sanctorum Angelorum. Hoc modo, & isto ordine incepit moveri hæc sacra Pompa, circa illud Tabernaculum Divinæ Majestatis. Precedentibus ita omnibus istis Beatis, prodire deinde Majestas JESU Christi Domini nostri per illam grandem portam, in eo pleno mysterijs curru, eo modo, quo dixi, & coniecit suos sacros oculos in me, quæ ibi prope ipsum aderam, spectans cum admiratione id quod fiebat, datâque mihi

suâ sanctâ benedictione, cum iudicio magni amoris & benignitatis, mandavit sanctis Angelis, à quibus fueram adducta ad istum locum, ut me adducerent ad ejus Majestatem, ideoque me adduxerunt cum notabili solatio meæ animæ. Vidi tum, post Majestatem hujus summi Regis euntem Virginem MARIAM Matrem ipsius, & Dominam nostram, cum comitatu innumerabilium Angelorum, & Beatorum Spirituum, plurimarum Virginum & Martyrum, ac sanctarum Matronarum, DEO que dicatarum Sanctimonialium. Hoc modo processimus; nam & ego miserabilis ac indigna ibi fui cum ijs Cœli incolis, qui omnes unâ cum Regia Majestate sunt reversi per eam grandem & principalem portam, ex qua fuerunt egressi; ego verò remansi ad illius limen, ubi vidi, quod, cum se inclinaret tota ea cœlestis Aula, egoque simul cum reliquis, magnus ille Rex JESUS Christus Dominus noster imperitius fuerit peramanter omnibus suam sanctam benedictionem; quo ipso momento resonavit Divina, cœlestis, & Angelica musica; ac tum fui reducta ab illis sanctis Angelis ad meum exilium, ubi sacratissima DEI Majestas mihi communicavit nova desideria sui amandi ex toto meo corde & anima, omnibusque meis viribus ac visceribus.

Hec apparitio fuit verè admirabilis, ne schema quoddam illius gloriosi currius, quem vidit Propheta Ezechiel, & Ecclesiasticus vocat currum gloria DEI, estque figura Ecclesie Militantis, ex qua ducuntur columna ad Ecclesiam Triumphantem, cujus utriusque Caput, Gubernator, & Rex Supremus est JESUS Christus, noster Dominus DEUS, & Homo verus.

§. III.

Alio Festo Sanctissimi Sacramenti, dum, inquit, optarem videre lumen cœli, quia habebam cor quasi oppressum, Dominus Majestatis mandavit, ut ministerio Angelorum ducerer ad cœlestem Jerusalem, in qua mihi fuit ostensus jucundus ille, & clarissimus æternæ lucis &

gloriæ dies; ubi commorabantur & latabantur, erantque beati omnes illi cœlestes Aulici. Detinuerunt me ibi aliquamdiu, & Dominus, magnam meæ animæ erga se tribuit confidentiam, ut sperarem me propter meram ipsius bonitatem, illum visuram, eoque fruituram in ea æterna & cœlesti Patria.

Post aliquot deinde horas respiciens Dominus angustias, quas eram passa, mihi dixit: Noli agrè ferre, Amica, quòd non fruaris die temporali, & cæteris creaturis, ac terrâ; quia etiamsi his ad majus bonum tuæ animæ, & gloriam meam careas, id tibi pròdest, siquidem omnia cedent in tuum commodum, manetque te cœlum, ac beatitudo, & ego ipse. Hoc audito fui turbata, eoque quòd essem tam indigna talia audire, & dixi: Quid est hoc? quis id dixit? Audivit me Dominus, & post modicam moram mihi respondit: Ego sum, ego sum, tuus DEUS, tuus Pater, ac tuus Dominus. Cum hoc audivissem, conquievi, & attollens oculos animæ, conspexi Majestatem JESU Christi Domini Nostri, sed non audebam intueri ejus magnificentiam, quia incurtebam in ipsius gravissimos oculos, & mea anima percellabatur, nescio quo timore ejus magnæ Majestatis, ideoque meos subito iterum demittebam ad terram, & sic me prostravi ad ipsius sacratissimos pedes, ut non possem erigere caput. Dicebam: hinc volo manere, Domine, apud tuos pedes, & deslere mea peccata, ac tepiditates: potens enim es, ut mihi ignoscas, atque si vis, potes me mundare. Et quia illa infirma mulier fuit restituta sanitati, cum tangeret fimbriam tuæ vestis, etiam ego sperabo, te mihi idem præstiturum, cum ipsam pariter tangam, unaque tuos sacros pedes. Non peto à te, neque volo sanitatem corporis; quoad hoc enim fiat in me tua sancta voluntas: salutem meæ animæ à te peto, quia tu id vis, dedisti que pro illa tuum sanguinem. Hoc modo jacui aliquamdiu, ita ut non possem attollere oculos ad Dominum. Venerunt autem ad me quidam sancti Angeli, ipsoque jubente me elevaverunt. Tum intuita Divinam Majestatem, vidi, quod teneret

in suis sacratissimis manibus Divinum Sacramentum, cum quo ad me accedens, me communicavit. Deinde statim à me modicum recessit, & ego circumspiciens oculis animæ vidi advenientes, ita ut transirent inter Dominum & me quosdam Sanctos Angelos, valde admirabiles, & magnæ majestatis, cum comitatu aliorum plurimorum Angelorum, & Beatorum Spirituum, qui jam ipsos præcesserant ultra Dominum, portantes Eucharisticam Hiero-

thecam, in qua ferebatur Divinum Sacramentum discoopertum eo modo, quo gestari solet in supplicationibus. Sic præteriverunt, & præcesserunt Dominum, progressique sunt ad quoddam Monasterium, quod ego vidi, & reposuerunt Divinum Sacramentum in Tabernaculo summi Altaris, cum maxima reverentia, ac adorandi, statimque discesserunt ex eo loco, nec illos amplius conspexi.

(e)**(a)

CAPUT XIII.

Quomodo à Sancto Michaële ducta fuerit in spiritu, & in ejusdem Festis ad cœlestem Aulam, viderique hæc eadem mytheria, & quandam Pompam, in qua decantabantur laudes hujus Sancti Archangeli.

V*T Venerabilis Marina, & nos per illam intelligeremus præstantiam harum visionum, & mysteriorum, que in ijs manifestantur, voluit quandoque DEUS uti operâ Principis suæ Ecclesiæ S. Michaëlis, quem solet adhibere in rebus insignioribus: atque idcirco simul ipsi patefecit singulares prerogativas hujus Archangeli. Ait igitur ih̄.*

§. I.

Dum audirem Sacrum in festo S. Michaëlis, ostendit mihi illum Dominus, & cognovi in hoc sancto Archangelo, tantam fortitudinem ac potentiam, ut eâ videretur posse invertere mundum, & movere sulsque deque omnia, omnesque creaturæ, quæ sunt super terram, mihi apparerent coram ipso instar formicularum. Vehementer sum morata hanc apparitionem. Dominus autem mihi dixit: Expecta parumper, & videbis alia mysteria admirabiliora. Dum audirem, quòd me vellent elevare ad res valde supernaturales, vehementer expavi. Tunc venit Beatus Michaël, & conferendo vires ac vigorem meæ animæ, corroboravit ipsam, solatus-

que est, dicendo mihi: Noli timere, quia ego te juvabo, & comitabor. Cumque id præstaret, veni ad altissimum & felicem locum jucundæ beatitudinis, ubi mihi est ostensus à Domino & Rege eorum Divinorum montium & cœlestium mansionum quidam radius, ac fulgur lucis illius Divini ac infiniti Esse, & cognovi, quomodo compotes & participes hujus Divinæ Naturæ redderentur ij beati Spiritus. Hoc mysterium mihi fuit bis manifestatum, & adjuvante sancto Archangelo, potui, abiq; defectu virium, quamvis cum difficultate & labore, sustinere tantam lucem ac splendorem, alioquin enim fuisset impossibile.

Sed hoc non fuit summum, quia paulo post sum ducta ad alium locum sublimiorem, ubi mihi fuerunt ostensæ in eodẽ ipso Divino Esse tres Divinæ Personæ, Pater, Filius, & Spiritus sanctus, modo tam admirabili, ac stupendo, ut non reperiam ullas similitudines, quibus id valeam exprimere, & explicare, ideoque taceo, ac solum laudando & glorificando DEUM, dico: Vidi mysteria DEL.

(e)**(a)